

ΕΣΠΕΡΟΣ

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 4

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΠΑΡΟΥΝΑΣ
ΕΠΙ ΤΗΣ ΥΛΗΣ: ΒΕΛ. ΦΡΕΡΗΣ

ΣΥΡΟΣ 10 ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ 1922

ΣΥΡΙΑΝΑ ΑΚΡΟΓΙΑΛΙΑ

1.

Γαλήνια και θαμπά τὸ ροδοχάραμα
Καὶ τὰ φιλιὰ χαϊδόλογα στὸ βράχο.
Τοῦ παραβιοῦ τ' ἀποσταμένου τ' ἄραμα
Προσμένετε καὶ μένανε μονάχο,
Τὰ καλοκαίρια τοὺς χειμῶνες περιγιάλια
Σὰν κρύα διάφανα νερὰ μέσ' στάνθογυάλια.

2.

Ὀλάρμυρη μιὰ μυρουδιά ξεχύνετε,
Ἄγέρας ἀλαφρὰ σὰς ὀυτιδῶνει,
Τὸ κρούσταλλο νεράκι σας δὲν πίνεται
Μὰ τὴ δροσιά του στὸ κορμί τὴ δώνει.
Ὀνειρεμένη ψυχοφέλητη ἀναγάλια,
Ἐσεῖς μοῦ φέρετε φυκίστρωτ' ἀκρογιάλια.

3.

Ζωγράφος δοξασμένος κάθε δεῖλι,
Μὲ τέχνη ζωγραφίζει τ' ἀκρωτήρια,
Τὶς ξέρες στὰ νερά σας. Γερομῦλοι
Ἀρχόντοι ξεπεσμένοι, τρεχαντήρια,
Γαληνεμένες βαρκοῦλες στ' ἀκρογιάλια
Κατρεφτιζούσατε καὶ σβύνετε ἀγάλια.

4.

Σκοταδερὴ τὴ νύχτα ποὺ ξαπλώνει,
Βορριά ποὺ δὲ γοικιέται λυσομάνι,
Δὲ φάνηκε ξωθιά χορὸ νὰ στρώνη,
Ὡ! πήγαινε ψαρᾶ στὸ πυροφάνι.
Ρίχνε καθετὴ καὶ μπήγε τὸ καμάκι
Τράβα ἢ θάλασσα πλατεῖα ποτὲ δρομάκι.

5.

Τὰ ξαίρω τὰ νερά σας, τὰ λιλάδια,
Στὶς βαθουλὲς ξαπόστασα σπηλιές,
Τῆς τράτας εἶδα σκόρπια τὰ ρημάδια
Καὶ νιόφιαστες τῶν γλάρων τὶς φωλιές.
Κολύμπησα τὰ βράδυα
Στῶν βράχων τὶς σκιές.

6.

Ἀργυρὰ καὶ κόκκινα σὰν αἷματα,
Σμαράγδινα σὰς εἶδα καὶ μαβιά,
Πρωινὰ καὶ βράδυα κι' ἀπογέματα
Καὶ πότε θυμωμένα μολυβιά.
Εἶδα καὶ τὰ ρέματα
Νὰ τρέχουνε μὲ βιά.

(Ἀπὸ τὰ κατρεφτίσματα).

Διαβαίνοντας στρατόνια χωματένια
Τὰ ξεροκαίρια μὲ βροντὲς φοβέρες,
Μὲ θλίψη πλησιάζω σας καὶ μέννοια
Καὶ βλέπω νὰ σκορπιούνται ἀπ' τοὺς ἀγέρες
Σὰν τριψάλα γιालένια
Πιτσιλιτὲς στὶς ξέρες.

8.

Ὡ! στὶς τρικυμιὲς ὁ ἥλιος ὅταν γύρει
Τριγύρω θολωσύνη, μιὰ τρομάρα.
(Μούδωσες κόσμε τὸ πικρὸ ποτήρι
Βαρεῖα γιὰ πληρωμὴ παίρνεις κατάρια
Σὲ τέτοιο πανηγύρι
Μὲ κακὸ κι ἀντάρα).

9.

Ἀλλάξαμε δειλὰ κρυφομιλήματα
—Καημοὶ βαθεῖα μοῦ ξέφυγαν κρυμμένοι—
Ὡ! πόσα δὲ μοῦ πήρατε φιλήματα
Μὲ ὀίγος ἀμμουδιά μου κι ἐρωμένη
Ἐμείναμε κι ἀμίλητοι μονάχοι
Ἄγέλαστοι σὰν ἔρημοι ξωμάχοι.

10.

Γέλια καὶ χαρὲς. Μὰ βλέπετε καὶ ξόδια.
Ὀλόγλυκες παθαίνετε τρεμουλές
Κάθε κόρασιὰς σὰν πλένετε τὰ πόδια
Κι' ὀρθόστηθες φιλάτε ψαροπούλες.
Αἰώνια σεῖς! Τί πῶς γερνάτε;
Τοῦ κάκου χρόνοι κι' ἂν περνάτε.

11.

Τὸ χάροντα σὰ νοιώσω νὰ μὲ φτάνη
Τὸ σπῆτι θαφίσω, τὸ κρεββάτι
Σὲ σὰς θαρτῶ. Τῆς γειᾶς μου τὸ βοτάνι.
Μ' ἀνήμπορος ἂν εἶμαι γιὰ νὰ πάω
Μὲ φέρετε ὦ φίλοι μου. Τοῦ μπάτη
Τὸ φίλημα ποθῶ σὰν ξεψυχᾶω.

12.

Ἀργὰ πολὺ φεγγάρι σὰν ψηλώνεις,
Τῆς σκέψης στρατοκόπος ξεκινῶ
(Ὡ στοχασμὲ βαθεῖε μὲ μεγαλώνεις)
Μιὰ λειτουργιὰ νὰ κάνω στ' ἀκρογιάλι.
Πιστὸς εἰδωλόλατρες προσκυνῶ
Στὴν ἐδικιά σου δημοφιά μιὰν ἄλλη.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΠΑΡΟΥΝΑΣ.

Γενικὰ καθέννας ρίχνει καὶ μιὰ ματιὰ στὴ δουλειὰ ποῦχει κάνει, ἀλλὰ ἂν ἡ δουλειὰ ἢ μελλοντικὴ τοῦ εἶταν ἀγνωστὴ, τί θὰ τὸν ἐπέεζε νὰ μὴ σταματήσει, τί θὰ τὸν ἐπέεζε νὰ ἐντείνῃ τὰς δυνάμεις του; — Ἐκοιτάξαμε τὸ μέλλον εἶδαμε τὸ παρὸν καὶ τὸ χαρακτηρίσαμε ἀκόμα ὡς νήπιον, εἶδαμε τὸ παρελθόν, ἐξετάσαμε καὶ τὸ παρὸν καὶ ἤψαμε μεγάλη διαφορὰ ἀπὸ τὴν ἐποχὴ ποὺ ὁ ἄνθρωπος ζοῦσε ὅπως τὸ σκυλί, ὄχι τόσην διαφορὰν καὶ ὄχι τόσην ἱκανοποίησιν ἀπὸ τὶς μεταγενέστερες τῆς ἐποχῆς ἀνατρέξαμε καὶ μεῖς εἰς τὸ παρελθόν—δύο καὶ τρεῖς χιλιάδες χρόνια πίσω—καὶ εἶδαμε τὰ ἔργα τῶν προγόνων μας, ἐθαυμάσαμε τὸν Παρθενῶνα καὶ λοιπὰ ἀριστουργήματα, καὶ δὲν μᾶς ἐπτόησαν τόσον αἱ σημερινὰ ἀντιγραφαὶ μὲ τὰ τελειότερα μέσα. Μᾶς ἀνύψωσαν οἱ στίχοι τοῦ Ὀμήρου καὶ τοῦ Σοφοκλέους καὶ μᾶς ἐμαύρισαν τὸ μυαλὸ οἱ κατάρες, οἱ βλαστήμιες καὶ τὰ ἀναθήματα τῆς ἐποχῆς μας. Ἐθαυμάσαμε τὰ συστήματα καὶ τὰς σκέψεις καὶ ἀπορήσαμε πρὸ τῶν προβλημάτων καὶ τῶν ἐρωτημάτων τὰ ὁποῖα ἔθετον εἰς ἑαυτοὺς οἱ πρόγονοί μας καὶ εἶδαμε ὅτι τὰ ἴδια συστήματα μᾶς κυκλώνουν καὶ τὰς ἰδίας κάμνομεν σκέψεις καὶ τὰ ἴδια προβλήματα νὰ λύσομεν προσπαθοῦμεν. Καὶ ἐλύσαμε μερικὰ καὶ ἀποκαλέσαμε αὐτὸ κατὰ παλάμην διαφορὰν, ἀνατρέξαμε εἰς τὸ παρελθόν καὶ εἶδαμε ὅτι οἱ ἄνθρωποι πάντοτε εἶχαν τὰ ἴδια ἔνστικτα, τὰ ἴδια σχεδὸν αἰσθήματα καὶ συναίσθηματα, εἶχαν τὰς ἰδίας φόβους. Ἡ μικρὰ βελτιώσις ἢ ἡ τροποποίησις εἶνε ἢ κατὰ παλάμην διαφορὰ. Οἱ ἄνθρωποι εἶναι δυνατὰ καὶ σφιχτὰ δεμένοι μὲ τοῦ παρελθόντος τὰς δεισιδαιμονίας καὶ τὰς προλήψεις. Ὁ ἄνθρωπος ποὺ θὰ ἀνεστήνετο θὰ ἐθαύμαζε τὸ ἀεροπλάνον μὰ θὰ εὕρισκε τὴν ἴδια ψυχὴν, τὸν ἴδιο χαρακτήρα τῆς ἐποχῆς του. Τὸ «ἔτσι τὸβραμε» ἢ βλαβερὴ αὐτὴ ὀπισθοδρομικωτάτη δικαιολογία, ἔχει ἀκόμα μεγάλη ἐκτίμησι στὰ μάτια ὅλου τοῦ κόσμου. Εἶδαμε τὸ παρὸν ἔξω ἀπὸ κάθε ἐπίδρασι καὶ οἱ ἀσκήμιες του μᾶς ἐτρόμαξαν, οἱ βρωμῆς του μᾶς προκαλέσανε ἀηδία, οἱ συνθήκες του μᾶς κἀνανε νὰ φριξομε.

Ἐθαυμάσαμε τὴν ἐξυπνάδα μερικῶν ἀνθρώπων καὶ ὁμολογήσαμε τὴν ὀφελιμότητα τῶν ἐφευρέσεών των, μὰ ἰσχυρίζομεθα ὅτι οἱ χωρικοὶ—ποὺ τόσο κρατοῦνε χωρὸ πάνω στὴ γῆ—γιὰ πολὺ καιρὸ ἀκόμα θὰ ζευγαρόνουνε μόνοι τους, σκυμμένοι πάνω στὸ γέρικο ζευγάρι τους, γιὰ καιρὸ ἀκόμα θὰ θερίζουνε μὲ τὰ δρεπάνια τους κάτω ἀπὸ ἀνυπόφορο φλογερὸ ἥλιο, τὰ ἀγαθὰ τους βούδια γιὰ καιρὸ ἀκόμα θὰ μεταφέρουνε ἀργὰ τὶς συγκομηδὲς τους, γιὰ καιρὸ ἀκόμα θὰ σκέπτονται μόνο τὸ χωράφι τους, ἢ δὲ κυριακάτικη διδασκαλία καὶ ὁ παπᾶς θὰ κανονίζον τὰ ζητήματα τῆς καρδιάς καὶ συνειδήσεώς των.

Εἶδαμε ὅτι ἡ βροχὴ τῶν βιβλίων ὀλίγους ὀφελοῦν (τοὺς τρελλοὺς!!) ὅτι πολλοὶ ἀγοράζουν, πολλοὶ τὰ διαβάζουν, λίγοι τὰ μελετοῦν, ὅλοι παραδέχονται ὅτι γράφουν ἀλήθειες καὶ κανεὶς δὲν προσπαθεῖ νὰ ἐραρμόσῃ τίποτα, εἶδαμε τοὺς μᾶλλον ἀνεπτυγμένους μὲ χαρακτήρα ἀγροίκων, βλέπομεν πολέμους ἀγρίους καὶ ἀσκόπους, καταδικᾶς εἰς θάνατον, βασανιστήρια διὰ νὰ προκαλέσουν δῆθεν μαρτυρίας, ἀγραμμάτους παραπολλοὺς, εὐγενεῖς ὀλίγους, βλέπομεν ὅτι κάθε ἄνθρωπος εἶναι καὶ ἕνας Νέρων, ἕνας Καλιγούλας, πιδὸ τρομερός, πιδὸ ἀπαίσιος, πιδὸ συμφεροντολόγος καὶ ὑπερόβουλος καὶ γιὰυτὰ ὅλα, ὦ φίλοι μου, δὲν ἐδιστάσαμε νὰ φωνάξωμεν καὶ φωνάζομεν ἀκόμα χωρὶς νὰ μᾶς πτοοῦν τὰ εἰρωνικὰ γέλια κανενός, ὅτι ἡ ἐποχὴ μας εἶναι ἀκόμα ἐποχὴ σκότους καὶ ἀγριότητος.

ΑΚΡΙΤΑΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

ΣΑΝ ΑΠΟΛΟΓΙΑ

Παρατηρήσεις καὶ ἐρωτήσεις φίλων μὲ ἀναγκάζουν προτοῦ προχωρήσω, νὰ πῶ μερικὰ γιὰ τοὺς λόγους ποὺ μὲ κἀνανε νὰ γράψω περὶ τοῦ πολιτισμοῦ.

Δὲν μπορῶ νὰ κρατήσω καὶ γὼ ἕνα χαμόγελο στὴ σκέψι ὅτι κάποιος εἰρωνικὸ μειδιάμα, ἐχάραξε τὰ χεῖλια ὅσων ἔτυχε νὰ διαβάσουν τὸ προηγούμενο ἄρθρο μου, γιὰ τὴν τόση δῆθεν εὐκολία μὲ τὴν ὁποία καταδικάζω τὸ μεγαλεῖον ἐποχῆς ποὺ ἐξύμνησαν καὶ ἐτίμησαν «κᾶν—καὶ—κᾶν».

Πρῶτα-πρῶτα δὲν καταδικάζω, ἀλλὰ παρατηρῶ καὶ ἐκθέτω καὶ ἐὰν ἠθέλησα νὰ ἀντιτάξω μαυρίλα στὸ χρυσὸ σύννεφο ποὺ ξαπόλυσαν οἱ «κᾶν—καὶ κᾶν» τὸ ἔκανα γιὰτὶ ἡ ἀλήθεια τὸ ἀπαιτοῦσε.

Τὸ νὰ λέγη κανεὶς ὅτι αὐτὸ εἶναι καλύτερο καὶ ἐκεῖνο χειρότερο, προϋποθέτει μιὰ σύγκρισιν. Ἄρα σύγκρισιν ἐκάναμε καὶ μεῖς, ὅταν εἶπαμε γιὰ τὴν παροῦσαν κατάστασιν μας. Καὶ ἡ σύγκρισιν αὐτὴ ἐγίνε ὄχι μεταξὺ παρόντος καὶ παρελθόντος, ὅπως θὰ ἐνόμιζε κανεὶς, ἀλλὰ μεταξὺ παρόντος καὶ μέλλοντος. Καὶ ἐκ τῆς συγκρίσεως βγάλαμε τὴν γνώμη μας. Εἶνε δὲ ἡ σύγκρισιν αὐτὴ νομίζω ἡ ὑγιέστερη. Ἄς κάνωμεν ἕνα συλλογισμόν. Ἡ ἀνθρώπινη ἀνάπτυξις διὰ νὰ εἶναι τελεία πρέπει νὰ φθάσῃ εἰς τὸ σημεῖον Ω. Ἐμεῖς εὐρισκόμεθα ἀκόμη εἰς τὸ Ε. Οἱ σταθμοὶ ποὺ ὀφείλομεν νὰ περάσωμεν ἀκόμη εἶναι πολλοί. Ἄρα πολλὴ εἶναι ἀκόμα καὶ ἡ ἐργασία μας. Μιὰ μεγάλη ἀνάγκη μᾶς ἐπιτάσσει νὰ ἐργασθῶμεν ἔντονα.

Πῆτε μοῦ τώρα. Ἡ ἀνάγκη αὐτὴ νὰ δουλέψωμε, νὰ προχωρήσωμε χωρὶς νὰ σταθοῦμε οὔτε λεπτό, πότε φαίνεται καλύτερα; Πότε δεικνύεται ζωηρότερα; Μήπως ὅταν βάλουμε μπροστά μας τὴ δουλειὰ ποὺ μένει γιὰ νὰ κάνωμεν;

Η ΡΗΓΟΠΟΥΛΑ ΛΕΙΑ

(Συνέχεια από το προηγούμενο φύλλο).

ΡΗΓΟΠΟΥΛΑ. "Όπως κάθε πρωί, έτσι και τώρα, η Λεία, κατέβηκε στο περβόλι για να ποτίσει μοναχή τα όμορφα λουλούδια της. Τα πουλιά κελαδούσαν θεότρελα λές και λέγανε το πρωινό τους πατερού ή πώς χαιρέτουσαν με το τριαχτό τραγουδί τους το ξύπνημα της Ρηγοπούλας. "Ο ήλιος καβάλλα στ' άτι του ξεπρόβγαινε δισταχτικά απτή βουνοκορφή σ'ά να φοβόταν μή σβυστεί το φωτοβόλημά του μπροστά στη λαμποκοπούσα όμορφιά της Λείας.

Ξέγνοιαστη και φρεσκοξυπνημένη, η Ρηγοπούλα, διάβαινε με βήμα αλαφρό ανάμεσα στα μυριόχρωμα λουλούδια του περβολιού της ακολουθώντας το λιλαρόστρωτο μονοπάτι που φέρνε στη βρύση του άνθόκηπου. Έκει, ανάμεσα σε δυό γέρικα πλατάνια, είχαν στημένη πάνω σε μία βάση με σκαλιστά σκαλιά, μία πεντάμορφη μαρμάρινη κοπέλλα που απτά παρθένα στήθια της έτρεχε καθάριο δροσάτο νερό. "Ο ήλιος είχε πιά δώτελα προβάλλει μα κάτω απτά πλατόφυλλα πλατάνια διατυρόνταν το μισόφωτο της αύγης και κεί κάθισε η Λεία ναπολάψει την αύγινη δροσιά ωςτου να γιομίσει το ποτιστήρι της.

Λίγη ώρα πέρασε κή Λεία άρχισε το πρωινό της πότισμα, δεν πρόφτασε όμως τούτη τη φορά να τελειώσει γιατί ένας παράξενος θόρυβος την έκανε να ξιπαστεί και νάφήσει νάν της πέσει απτά χέρια το ποτιστήρι.

Ξαφνισμένη κιάλαλη, η Ρηγοπούλα, προχώρησε προς το μέρος που βρισκόταν η βρύση με σκοπό να κρυφτεί πίσω απτή μαρμαρένια της βάση, μα κεί όμως συνάντησε ό,τι άπόφευγε να συναντήσει. "Ένας λεβεντόσωμος νιός πετάχτηκε μπροστά της που μβλο το άντρίκιο παρουσιαστικό του φαινόταν δειλιασμένος. Προχώρησε φοβισμένα προς τη Λεία, που διπλά τώρα τρομαγμένη ρίχτηκε στο πρώτο σκαλοπάτι της βρύσης χωρίς να μιλεί χωρίς νάναπνέει.

—Καλή σου μέρα Ρήγισσα, είπεν ό νιός ζυγώνοντας τη Λεία.

—Καλόδεχτο το φτάξιμό σου, τ'άπάντησε κείνη προσπαθώντας να κρύψει την ταραχή της, ρίχνοντάς του ένα αυστηρό και ρωτηματικό βλέμμα.

—Μή σε τρομάζει, άρχόντισσα, ό τρόπος που μπήκα στ'άρχοντικό σου. Ξαίρω πώς έδω μέσα κανείς δε μπορεί να μπει δίχως να τον καλέσεις.

—Τότε γιατί τολμάς έσύ να βιάσεις τις άρχές μου;

—Γρήγορα θά τ'άκούσης κίσως με συμπαθήσεις, άπάντησε ό άγνωστος που με τρεμουλιαστή φωνή άρχισε να λέει: "Άκουσε Νεραϊδογέννητη Ρήγισσα του Καλού και του 'Ωραίου, του νησιού σου άγγελε, τ'άρχοντικού σου θησαυρέ. "Η φήμη της όμορφιάς σου και της συμπονιάρας ψυχής σου με φέρανε σε τούτο το βασίλειο. Είμαι κέγώ Ρήγα παιδί που το Βασίλειό του είν' εκείνο τόν νησί... τόν βλέπεις;... κεί κάτω στόν όρίζοντα.

Τό Ρηγόπουλο στάθηκε για μία στιγμή λές και μπουδίζονταν τα χείλια του να προφέρουν ό,τι η καρδιά του τούδ'ύποβαλε. "Η Λεία, που παρατήρησε τό δισταγμό του, προσπαθούσε να μαντέψει τη σκέψη του μα λίγο εκόπιασε γιατί άρχισε πάλι να λέει τό Ρηγόπουλο:

—"Άκουσε, πεντάμορφη Βασιλοπούλα, ό,τι θά σου πώ και δέξου με χαμόγελο την πρότασή μου.

Ξεκίνησα, καθώς σουπα, απτό νησί μου μόνο και μόνο για να σου προσφέρω θυσία τη φτωχική καρδιά μου, μόνο-και-μόνο για να σου πώ πώς σάγαπώ, πώς σάγαπούσα πριν να σε γνωρίσω. Λεία φεγγαροφήλητη, μην άποδιώξεις την άγάπη μου, μην περιφρονήσεις τόν έρωτά μου. Ρήγισσα έσύ από άρχοντική γενιά, Ρηγόπουλο έγώ από όνομαστή φαμέλλια έλα να γενούμε τ'άιρι... Λεία, γλυκειά μου μαυροματούσα 'Εσύ! Σάγαπώ!!

Έδώ η κοκόνα Ντόμινα στάθηκε, ένα δάκρυ κύλησε απτά βουλιαγμένα της μάτια. Ποιός ξαίρει τί να θυμήθηκε! "Υστερα πάλι ξανάρχησε να δηγεται:

"Η καλή Ρηγοπούλα συμπόνεσε τό παλικάρι.

Πρώτη φορά στη ζωή της άκουγε τόσο όμορφα λόγια, τόσο τρυφερά και συγκινητικά. Στη λέξη: σάγαπώ, άρχισε να τρέμει, τα γόνατά της κόπηκαν, τό σαγόνι της άνεδοκατέβαινε σιγά-σιγά και πάνω απτήν κοντιλένια μυτούλα της, άναμεις στα φρύδια της χαράχτηκε μία γραμμούλα, ένα λακάκι που άνοιγόκλεινε, ενώ τα ματόφυλλά της κλείσανε βαριά άφίνοντας να στραγγιχτεί ένα καυτερό δάκρυ που κύλησε ως τα κρινόλευκα μεστωμένα στήθια της.

Τό Ρηγόπουλο την παρατηρούσε συγκινημένο πολύ, κ'άτι ήθελε να πει μα μόλις άρχισε διακόφτηκε από τη Ρηγοπούλα που με τρεμουλιαστή φωνή και με κατεβασμένα τα μάτια προς τη γή έκανε:

—Σύ, άρχοντόπουλο, καμάρι τώ γονιώ σου και του Νησιού σου καύχημα ζήλεψι, έμένα; μία πεντάμορφη Ρηγοπούλα, ένα άβγαλτο κορίτσι που ούτε τρόπους έχει ευγενικούς ούτε ξαίρει πώς να φερθεί στις μεγάλες βασιλικές γιορτές, γιατί κλεισμένο απτά μικράτα του δώ μέσα, όρφανό κέρημο, ζει μίαν άγρια ζωή, ζωή τσομπανοπούλας κιόχι άρχόντισσας νησιού. Δεν είναι δυνατό, δε στέκει, να ταιριάσουμε οι δυό μας. Ζήτησε κάλλιο άλλου την άγάπη σου, φρόντισε άλλη νάγαπήσεις ξεχνώντας έμε για πάντα.

Αυτά είπεν η Λεία τού νιού μα στάθηκε αδύνατο να τόν πείσει γιατί εκείνος πιδ άποφασιστικά ξανάπε:

—"Ό,τι κιάν μου πεις, Καλή μου 'Εσύ! όσες πρόφασες κιάν μου φέρεις δε θά με κάνουν να πάψω να σάγαπώ. Αυτά είναι τα ύστερνά μου τα λόγια, η ύστερνή μου άπόφαση. Τούτο μονάχα έχω να σου προστέσω, πώς ά δε δεχτείς τη καρδιά μου ζωντανή θά τη δεχτείς νεκρή. Σκέψου και πράξε. Κέτσι λέγοντας, τό Ρηγόπουλο, σκώθηκε να φύγει πηδώντας από την έμπατή του περβολιού.

"Η Λεία κατάχλωμη από συγκίνηση άνέβηκε στο μαρμαρόχτιστό παλάτι της, κλείστηκε στην καμαρά της και ρίχτηκε στη σκέψη. Για πρώτη φορά άνοιωθε μία παράξενη φλόγα νάν της κείει τα σωθηκά της. Αιστανόταν τόν έαυτό της άλλαγμένο, δεν είταν πιά η παλιά Λεία, η ξέγνιαστη που ζούσε μόνο για ναπολαβαίνει τις όμορφες τ'άρχοντικού της. "Ένα σαράκι κατάτρωγε τα μέσα της κή σκέψη της τώρα πετούσε σε νέους κόσμους, άγνωστους ως τη στιγμή, γιαούτην. Κρεμάστηκε στο παραθύρι της και μβλη την ψυχή της ρίχτηκε σε ρεμβασμούς. "Όξω ό ουρανός άπλωνόταν σαν ένα άπέραντο κάτασπρο σεντόνι και, που-και-που, κανένα ταξιδιάρικο ήλιοστάλαχο συνεφάκι φαινόταν κάτω βαθιά στόν όρίζοντα να διαβαίνει. Οι χουρμαδιές ψήλωναν κάτω απτό παραθύρι της με τα καμαρωτά κλονιά τους καρποφορτωμένα κιάσπραγυρανθισμένης οι άμυγδαλιές σκορπούσανε περίσσιο τ'άρωμά τους.

"Ο ρεμβασμός γρήγορα τήνε κούρασε και γυρεύοντας την ξεχασιά, η Λεία, κατέβηκε στη μεγάλη σάλα της ύποδοχής που τήνε περίμεναν οι εκλεχτές, σύμφωνα με τί συνήθεια του παλατιού, να τήνε διασκεδάσουν με τούς νεραϊδοχορούς τους. Μα ουδ' αυτές κατώρθωσαν να βγάλουν τη Ρηγοπούλα απτόν συλλογισμό και βρήγορα ξανάβηκε πίσω στην κάμαρά της που κεί βυθίστηκε ξανά στη σκέψη.

Ξέχασα όμως να σ'άς πώ, έκανε η κοκόνα Ντόμινα θηρωμένη με τόν έαυτό της για την παράληψη, πώς μέσα στύ παλάτι ζούσε μία γριά σκλάβια που είχε αναβρέψει τη Λεία και που της είχε σύσωμη παραδώθει γιατί ύστερ' από τό θάνατο τώ γονιών της αυτή στάθηκε νοικοκυρά στο βασιλικό ανάχτορο ωςπου μεγάλωσε η Ρηγοπούλα κιανάλαβε αυτή να οδηγεί τό κάθε τι κεί μέσα. Σ' αυτή λοιπόν τη γριά σκλάβια, σκεύτηκε η Λεία να ξεμυστηρευτεί τό γεγονός που της συνέβηκε την αύγή και να της γυρέψει τη συμβουλή της.

Κάλεσε λοιπόν τη γριά σκλάβια κιάρχισε να της εξιστορεί με λεπτομέρεια όλα όσα της συνέβηκαν κείνη τη μέρα κιάκόμη κ'άτι πιότερο που ως τώρα δε σ'άς τ'άχω πει:

(Στ'άλλο φύλλο τελειώνει)

ΣΚΟΤΙΝΙΑΣΜΕΝΕΣ ΨΥΧΕΣ

"Άκουμπώντας, ό γέρο φιλόσοφος, στο ραβδί του πήρε τό μονοπάτι που φέρνει στην πολιτεία. Ζούσε, χρόνια τώρα, άποτραβηγμένος σε μία παράμερη γωνιά του χωριού του, χωρίς νάχει σίεση με κανένα συχωριανό του, χωρίς κανένα δικό του να γνωρίζει. Φυλακισμένος, ό γέρο φιλόσοφος στο έρημιτήρι του, μελετούσε τη φιλοσοφία της ζωής, της ζωής που τόσο από φόβο είχε πάρει και που ό φόβος του αυτός είχαν ή αιτία που έκούσια, ό παράξενος αυτός άνθρωπος, τραβίχτηκε στην έρημιά και θάφτηκε ζωντανός στόν τάφο της μοναξιάς που ό ίδιος είχε ανοίξει.

Μα να: θέλοντας τώρα, ό γέρο φιλόσοφος, πριν ταξιδέψει για τό μακρινό και χωρίς γυρισμό ταξίδι τού θανάτου, να ζήσει για λίγες στιγμές τη ζωή τού πολιτισμένου κόσμου τράβιξε κατά την πολιτεία. Μάλαφρο κιάμφιβολο βήμα διάβαινε ανάμεσα από βουνά, λαγκάδια, δάση, από ροϋγες και μονοπάτια, από πλαγιές, που τόσον είχε γνωρίσει κιάγαπήσει. Κ'ύστερα από πορτα μιάς μέρας και μιάς νύχτας έφταξε, ό γέρο φιλόσοφος, στη μεγαλούπολη κιάνεβασμένος στο πιό ψηλό σημείο της άπολάβαινε κατάπληχτος τό μεγάλο αυτό δημιούργημα τού άνθρώπου.

Φώτα! φώτα! φώτα! Φασαρία, φωνές, κίνηση, όχλαγοή, γέλοια, διασκεδάση, χαρά, ξεγνοιασιά, εύτυχία! "Η μεγάλη πολιτεία βρισκόταν σε άενη κίνηση, ό κόσμος σαν τρελλός έτρεχε δεξιά κι άριστερά ζητώντας τό πιό κατάλληλο μέρος, τό μαγευτικότερο τοπίο για να στρωθεί στο φαγοπούι και να ξεχάσει έτσι τόν κόπο της ήμέρας. Τό γέλοιο βασίλευσε στο πρόσωπο όλων, η χαρά ζωγραφιζόταν στα φωτοβόλα τους μάτια.

"Απέραντα παλάτια ύψωνόταν άναμεις σε καταπράσινους μπαξέδες, εκκλησιές πλουμιστοχτισμένες ξεπρόβγαιναν μέσ από φωντωτά κυπαρίσια, πλατείες μαρμαρόστρώτους άπλωνόταν ανάμεσα σε φαριούς φωτόλουστους δρόμους, τραμβάγια, αυτοκίνητα, άμάξια διασχίζανε τό περιγιάλι της πλούσιας εκείνης πολιτείας. Κιόλα αυτά συνθέτανε μία λέξη τετρασύλλαβη που μ' ένθουσιασμό, ό γέρο φιλόσοφος, εδιάβασε προφέροντάς την δυνατά:

ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΣ!!

Κέπεσε ό γέρος να κοιμηθεί για νάναπάψει τό κουρασμένο του κορμί και τό μυαλό του που τόσον είχε κουράσει η φασαρία της μεγάλης και μαγευτικής εκείνης πολιτείας.

Και ξύπνησε ό γέρος τις αυγές. Μάνοιγοντας τα μάτια του—τί φρέκη! — βρέθηκε μπρός σενα άπαίσιο, σενα οίχτρο, σενα άποτρόπαιο θέαμα: "Η πολιτεία, που από βραδύς ό γέρος εθαύμαζε μάνοιχτό από εκπλήξη στόμα, καιόταν σαν δεμάτι απ' άσφοδέλια! Στους πλατόφαρδους δρόμους της έβλεπε τώρα τις χτεσινές χαμοβλεπούσες γυναίκες να σέρνουν τα παιδιά τους φωνάζοντας βοήθεια! παρθένες γυμνωμένες με χαύνα και κουρασμένα μάτια, με ξεπλεκα μαλλιά και με δαγκωματιές στους ώμους και στο πρόσωπο να παραδέρνουν στις πλακόστρωτες πλατείες γυρεύοντας καταφύγιο, άγριεμένους καβαλλάρηδες να σφάζουν γυναικόπαιδα, έμπριστές να καίνε πανύψηλα παλάτια, κιάλλοι με πελόγες βαριές να καταστρέφουν αγάλματα κιόχι ώραίο είχε η επιβλητική εκείνη πολιτεία. Και τ'άκρογιάλι τό μαγευτικό, που ως χτες λαμποκοπούσε βυθισμένο στα φώτα και στην κίνηση στρωμένο τώρα με πτώματα, με χέρια, με πόδια, με κεφαλές και με στήθια άφιλητων παρθένων, παρουσίαζε ένα θέαμα φριχτό που φέρνει άνατριχίλα και στο πιό σκληρόνευρο κορμί.

Βλέποντας, ό γέρο φιλόσοφος, όλαύτα, την άπότομη μετάπτωση της πολιτισμένης χώρας, τό άλληλοφάγωμα εκείνο τών θνητών, πήρε άπηθδισμένος τό ραβδί του κιάποκαλώντας Σκοτινιασμένες Ψυχές τούς πολιτισμέ-

ΕΣΠΕΡΟΣ.

ΔΕΚΑΗΜΕΡΟΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

Διευθυντής: ΓΙΑΝΝΗΣ ΜΠΑΡΟΥΝΑΣ
Ἐπί τῆς Ὑλῆς: ΒΕΛ. ΦΡΕΡΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ ΠΡΟΠΗΛΗΡΩΤΕΙ

Ἐδωτερικῶς:

Ἐτησία Δραχ. 30. — Ἐξάμηνος Δραχ. 15

Ἐξωτερικῶς:

Τὸ ἀνάλογον ἀφοῦ προστεθεῖ καὶ τὸ γραμματόσημον.

Τὰ χειρόγραφα δὲν ἐπιστρέφονται.

Ἐπιστολαὶ καὶ χρήματα: «ΕΣΠΕΡΟΝ» — Σῶρον.

Γραφεῖα ἔναντι Ἐθνικῆς Τραπεζῆς.

νοὺς ἐκείνους ἀνθρώπους, γύρισε πίσω στὸ χωριό του μὲ σκοπὸ νὰ κλειστῆί τώρα γιὰ πάντα στὸ ἐρημιτῆρι του βρίσκοντας πιδ βαρβαρη τῆ ζωῆ τῶν πολιτισμένων παρὰ τῶν ἀπολλιστων.

ΚΥΡΟΣ ΦΙΔΟΜΗΛΑΣ

ΠΕΖΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ

ΤΟ ΘΥΜΑ ΤΗΣ ΕΚΔΙΚΗΣΗΣ

Εδιάβαινα σκυφτή, συλλογισμένη τὸν ἐρημικὸ δρόμο τῆς ἀπελπισίας. Τριγύρω ἡ φύτη ἔμοιαζε ἕνα ἀπέραντο κοιμητῆρι ποὺ τὸ βαθὺ σκοτάδι τοῦ θαρρεῖς κι' ἐσκέπαζε τὸ ἄχαρο μνημα κάποιας ζωῆς πεθαμένης. Πένθος, σιγή, κατῆφεια!! Μέσ' στὴν τρομαχτικὴ ἐκείνη ἐρημιὰ ἐννοίωσα τὴν ψυχὴ μου ἀπὸ τὸν πόνο νὰ σπαράζῃ κλονίστηκα, κοπήκανε τὰ πόδια μου!! Ἐνα λυπητερό, σὰ μοιρολόι, κλάμμα, ἀκούω ξαφνικὰ μέσα στὰ βάθη τῆς ψυχῆς μου πένθιμα ν' ἀντηχῆ. Σταμάτησα καὶ στρέφοντας ἀνήσυχα τὸ βλέμμα, βλέπω σ' μιὰ σκιὰ πέρα σ' ἀπόμακρη γωνία τοῦ δρόμου. Πλησίασα... ὦ συμφορά!! μιὰ κόρη μαυροφορεμένη βρέθηκε μπροστὰ μου· χλωμὴ καὶ μισοπεθαμένη κρατούσε ἐπελπισμένα τ' ὦρατο τῆς κεφαλῆς κι' ἕνα μικρὸ παράπονο ξέφευγε σὲ χίλιους στεναγμούς μέσ' ἀπ' τὰ βάθη τῆς ψυχῆς τῆς. Δὲ βάσταξα. Στράγγιξα μ' ἀπόφαση τοῦ θάρρους τὸ ποτῆρι· σβύνω τὰ δάκρυα ποὺ ἄθελ' ἀπ' τὰ μάτια μου κυλήσανε καὶ προσπαθῶ νὰ δώσω δύναμη στὴν κόρη νὰ μιλήσῃ. «Ποιὰ εἶσαι κόρη; λέγε μου καὶ τί ζητᾷς ἐδῶ στὸ ἐρημο τοῦτο μέρος;»

«Φτωχὲ διαβάτη, κοίταξε!»—καὶ μιὰ καρδιά μου δείχνει ματωμένη.— Ἐγὼ εἶμ' ἡ Ἀγάπη ἡ κόρη τῆς ζωῆς μ' ἐπλήρωσε ἡ Ἐκδίκηση καὶ πρὶν ἀκόμη σβύσω, τὸ μαῦρο σάβανο τῆς συμφορᾶς μου φόρεσε καὶ πνίγουμεναι στὰ δάκρυα καὶ πνίγουμεναι μέ' στὰ βαθειὰ νερά τοῦ πόνου. Βοήθεια καὶ ἔλεος!.

—«Κόρη μου, μὴ λυπάσαι, θάρρος καὶ δύναμη γιὰ νὰ διαβῆς τὴν ἀγρία φλόγα τῆς φωτιάς ποὺ καίει τὰ στήθια σου. Πρέπει νὰ φύγῃς γρήγορα ἀπὸ τὸ ἐρημο τοῦτο μέρος, γιὰτὶ ἐδῶ σιμὰ ἔχει χτισμένο τὸ παλάτι τῆς ἡ φθονερῆ γυναῖκα ποὺ ὁ ἀνθρώπος Ἀπελπισία ὠνόμασε· ἂν μείνης, δυστυχία σου!! Ἀδύνατο ν' ἀνθέξης. Σὰν τὸν ἀφρὸ θὰ σβύσης, θὰ χαθῆς μέσα στὰ χιόνια ποὺ ἡ νύχτα θὰ σκορπίσῃ. Φύγε κι' ἔλα μαζί μου. Ἐγὼ εἶμ' ἡ Ἀπόφαση κρατῶ τὴ σιδερένια Θέληση στὰ χέρια μου καὶ θὰ σὲ φέρω ἀκούραστα ἐκεῖ ποὺ οἱ ἀστραπὲς τοῦ μίσους δὲ σὲ φτάνουνε, ἐκεῖ ποὺ ἡ κακία δειλιάζει ν' ἀνεβῆ, ἐκεῖ ποὺ δολοφόνου χέρι δὲν θὰ μπορῆ νὰ σ' εὔρη. Ἐλα! μέ' στῆς Γαλήνης τὸ γλυκὸ χαμόγελο θὰ βρῆς τὴν εὐτυχία.

Ἐκίνησα ἀγκαλιάζοντας τὴν ἄμοιρη κόρη τῆς ζωῆς, καὶ τραγουδώντας φτάσαμε στὸ θεῖο παλάτι τῆς Γαλήνης.....

Σῶρα

Ἐλεντίνα Γ. Μαυρογένους.

ΑΠΟ ΤΑΣ ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ ΤΟΥ "ΛΥΚΕΙΟΥ ΤΩΝ ΕΛΛΗΝΙΩΝ,"

ΑΥΔΙΑΤΥΡ ΕΤ ΑΛΤΕΡΑ ΠΑΡΣ

ΥΠΟ

ΠΕΤΡΟΥ ΡΑΛΛΗ

(Δικηγόρου).

(Ἐκ τοῦ προηγουμένου συνέχεια καὶ τέλος).

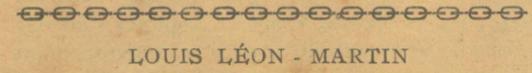
Οἱ φιλάρεσκοι οὗτοι διέφερον τῶν μοσχομυρωδάτων ὡς πρὸς τὴν ἐνδυμασίαν, ὅχι ὅμως καὶ ὡς πρὸς τὰ πολιτικὰ φρονήματα. Ὑπῆρξαν ἐπὶ μίαν περίοδον οἱ Βασιλεῖς τῆς Μόδας. Ἡ περιβολὴ τῶν καὶ ἐν γένει οἱ τρόποι τῶν ἦσαν τόσον ἐκζεσητημένοι, ὥστε προσήγγιζον πολλάκις πρὸς τὸ γελοῖον. Οἱ σχεδιογράφοι καὶ οἱ γελοιογράφοι τῆς ἐποχῆς καὶ ἰδίως ὁ Vernet τοὺς ἀπηθανάτισαν εἰς ἀλησμόνητα σκίτσα. Ἡ φιλαρέσκεια τῶν ἐφθασε καὶ μέχρι τῆς γλώσσης καὶ χάριν αὐτῆς ἔφαγαν τελείως τὸ ρ, τὸ ὁποῖον ἐπ' οὐδενὶ ὄρω ἠγνόουν νὰ προφέρουν. Ἐκ τῆς φράσεως δὲ ἦν ἀνὰ πᾶσαν στιγμὴν ἐπανελάμβανον «C'est incroyable ma paole d' honneu» ἐκλήθησαν Incroyables. Ἡ ἐν γένει περιβολὴ τῶν ἦτο ἐξωφρενικὴ.

Ἐφερον μεγάλα στακτιὰ φράκα κομβωμένα ἐμπρὸς μὲ τὰ ὀπισθεν ἄκρα ἐξ ὑφάσματος πρασίνου—vert bouteille—πλήρους κομβίων. Ἡ περισκελὶς τῶν φθάνουσα ὀλίγον τι κάτω τῶν γονάτων, ἦτο μεταξωτὴ συνήθως καθ' ὁλοκληρίαν πλισαρισμένη καὶ ἔφερεν εἰς τὰ ἄκρα φιδύγκους. Ἐφόρουσαν κάλτσες πάντοτε ταφῆς καὶ σκαρπίνια πολὺ μυτερά. Ἡ ποικιλία αὐτῆ τῶν χρωματισμῶν καὶ ἰδίως ὁ συνδυασμὸς τῶν χρωμάτων τοῦ φράκου τῶν—στακτι καὶ πράσινου—ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸ fantaisie γιλέκο τῶν καὶ τὸν χρωματιστὸν ἀπὸ μουσελίαν λαιμοδέτη τῶν μετὰ ραβδώσεων χρωματιστῶν, ἔδιδε εἰς αὐτοὺς ἀπὸ μακρόθεν τὴν ἐντύπωσιν ὅτι παροῦσιζον τὴν πηγὸν ἐκείνου τῶν ὁποίων τόσον προσπαθεῖ νὰ μᾶς μιμηθῆ εἰς τὴν οὐμίαν. Οἱ σχεδιογράφοι ὑπὸ τοιοῦτο σκίτσο πολλάκις τοὺς ἐπαρουσίασαν, προσφυστάτα δὲ ἐλέχθη κάποτε ὅτι αὐτοὶ δὲν ἦσαν πλέον Γάλλοι ἀλλὰ παπαγάλοι. Ἡ Βασιλεία τῆς ἀνδρικής αὐτῆς μόδας διήρκεσε μέχρι τοῦ 1795 ὅτε ἐπῆλθεν ἡ ἰδέα ν' ἀλλάξουν μόδαν λαιμοδέτου καὶ νὰ τὸν ἀντικαταστήσουν διὰ μαύρου. Τὸ γεγονός ἐθεωρήθη παρὰ τῆς δημοκρατικῆς νεολαίας ὡς συνωμοτικὸν καὶ ἡ λαιμητόμος ἀνελάβε νὰ καταδιώξῃ τὸν λαιμοδέτην. Οἱ Incroyables ἐπίστευσαν τότε ὅτι ἔπρεπε νὰ διατηρήσουν τὸν λαιμόν των καὶ ἐγκατέλειψαν τὸν λαιμοδέτην τῶν. Ἐκτοτε ἐξηφανίσθη ἡ Μόδα αὐτή. Οἱ ὑποστηρικταὶ τοῦ θέματος τῆς γυναικείας φιλαρέσκειας θὰ στενοχωρηθοῦν—δὲν ἀμφιβάλλω—ἐκ τῶν παραδειγμάτων αὐτῶν. Μέσα εἰς τὸν σάλον αὐτὸν τῆς παγκοσμίου ἀναστατώσεως, ἐνῶ ἐκ μέρους τῶν γυναικῶν ἐλησμονήθη σχεδὸν πᾶσα κίνησις περὶ τὴν Μόδαν ἣτις ἐγένετο, ὀλίγον πρὶν, περίε τῆς Μαρίας Ἀντωνέτας καὶ τοῦ ἐξωφρενικοῦ πῆλου τῆς, παρετηρήθη ὡς πρὸς τοὺς ἄνδρας τοῦτο τὸ παράδοξον. Ὅτι ἔθετον ὑπεράνω ὅλων τὴν φιλαρέσκειάν των καὶ παρ' ὅλα τὰ τρομερὰ γεγονότα εὗρισκον ἐν τούτοις τὸν καιρὸν νὰ σκέπτονται περὶ τοῦ χρώματος τοῦ φράκου τῶν, ἢ περὶ τοῦ φιδύγκου τῆς καλτσοδέτας των καὶ νὰ συζητοῦν ἂν ἡ lorgnette borgue—ὁ πρόδρομος τῶν face à main—διότι καὶ αὐτὰ εἶναι ἐφευρέσεις ἀνδρική, ἔπρεπε νὰ ὑποχωρήσῃ εἰς τὸ τετράγωνον μονόκλ, τὸ ὁποῖον τότε ἐνεφανίζετο.

Κατὰ τὰς ἀρχὰς τοῦ παρελθόντος αἰῶνος ἐμφανίζεται ἐν Ἀγγλίᾳ αὐτὴν τὴν φορὰν, νέα σχολὴ Μόδας ἣτις ἔκαμε τὸν περισσότερον θόρον καὶ διεδόθη σχεδὸν εἰς ὅλην τὴν Εὐρώρην. Ἡ σχολὴ τῶν dandys περὶ τῆς ἀρχηγίας τῆς ὁποίας ἤρριζον ὁ τότε πρίγκηψ τῆς Οὐαλίας καὶ ὁ Ser Τζὼν Μπροῦμες. Οἱ δανδηδες εἶχον ἐν ἰδανικὸν τὸ chic, τὸ ὁποῖον ἐξεσήκωσε στὸ ποδάρι ὅλους τοὺς ἄνδρας. Ἡ ἀρχὴ τῶν ἦτο νὰ προκαλοῦν ἀπανταχοῦ ἐντύπωσιν καὶ τὸ ἐμβληματῶν, ὡς τὸ καθώρισεν ὁ Τζὼν Μπροῦμες τὸ ἔξης: «Εἰς τὸν κόσμον ἕνα προορισμὸν ἔχετε: νὰ

κάμητε ἐντύπωσιν. Ἄμα τὸ ἐπιτύχητε νὰ φεύγετε». Ἡξίουσαν ὑπὲρ ἑαυτῶν τὸ ἀποκλειστικὸν προνόμιον νὰ δίδουν τὸν τόνον τῆς μόδας. Ἡ ἐπίδρασις ἦν ἔσχατος ὁ Dandysme ἐπὶ τῶν ἀνδρῶν, ἰδίως ὁ ἀρχηγὸς τοῦ Brummes ἦτο ἀφάνταστος καὶ σήμερον δὲ ἀκόμη ὑπάρχουν ἴχνη του. Ὁ Brummes, ἦτο ὄντως ἐκτὸς συναγωνισμοῦ ἰδίως διὰ τὴν τέχνην μετ' ἣς ἐκτενίζετο καὶ διότι ἠδύνατο νὰ περιπατῆ ἐπὶ ἡμέρας εἰς τὰς ὁδοὺς τοῦ Λονδίνου, χωρὶς νὰ λασπώσῃ τὰ παπούτσια του. Ἐπ' αὐτῶν ἡ Μόδα εἶχε τελείως ἀναστατωθῆ. Εἰς μίαν ἐκθεσιν ἣτις ἐγένετο κατὰ τὸ 1910 ἐν Παρισίοις ἐπὶ τῶν δανδηδῶν ὀλοκληρὸς ἡ galerie Devambiz κατεκλύσθη ἀπὸ ἀντικείμενα τοῦ dandysme, ἀπὸ τῶν μεταξωτῶν robes de chambres καὶ τῶν φράκων Amélie μέχρι τῆς ρεδιγκότας «λόρδου Χόβαρτ» ἀπὸ τῶν σκούφων τῶν στολισμένων μὲ ἀδάμαντας μέχρι τοῦ ὑπερμεγέθους ψαθίνου ὑψηλοῦ πῆλου, ἀπὸ τὰ πανταλόνια en nankin χρώματος κίτρινου chamois, μέχρι τῶν κεντημένων γιλέκων, τῶν διαφόρων breloques, τῶν necessaires διὰ manucure, τῶν ἀρωμάτων, τῶν μικρῶν καθρεπτῶν τῆς τσέπης, τῶν κομβίων κ.τ.λ. Ἐννοεῖται ὅτι ὅλα ταῦτα ἐστοιχίζον ἀκριβὰ. Μόνος ὁ Μπροῦμες—σημειώσατέ το καλῶς κυρίαί μου διὰ τυχὸν ἐνδεχομένην παρατήρησιν—ἐξώδευε διὰ τὸν στολισμὸν τοῦ 250 χιλιάδας φράκων τὸ ἔτος. Καὶ ἐν τούτοις ὁ dandysme καθημερινῶς ἔκαμεν ὁπαδοὺς μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὑπερόχους κατὰ τὸ πνεῦμα, ὡς τὸν λόρδον Βύρωνα, ὅστις ἐξ αὐτοῦ ἐνεπνεύσθη τὸν Δὸν Ζουάν του καὶ τὸν Alfred de Musset τὸν ὁποῖον ἀπεκάλεσαν «Δεσποινίδα Βύρων». Δὲν φρονῶ ὅτι εἰς τὴν ἀφάνταστον αὐτὴν ἀνδρικήν κοκεταρίαν δύναται νὰ ὑπάρξῃ ἰσορροπον γυναικίον παράδειγμα. Μία γυναῖκα καὶ ἐπικαλοῦμαι τὴν μαρτυρίαν ὅχι τῶν κυριῶν ἀλλὰ τῶν συζύγων, οὐδέποτε μπορεῖ νὰ φθάσῃ τὸν λογαριασμὸ τοῦ Brummes. Ἐν πάσῃ περιπτώσει ἡ γυναικεία κοκεταρία καὶ ἂν τὴν παραδεχθῶμεν, δὲν ἐφθασε ποτὲ μέχρι τοῦ σημείου ὥστε διὰ τὸ φόρεμα νὰ διαταραχθῆ ἡ συζυγικὴ ἁρμονία ἐπὶ τοσοῦτον, ὥστε ἡ περαιτέρω συμβίβασις νὰ καταστῆ ἀφόρητος—ὅπως λέγει καὶ ὁ νεώτερος νόμος περὶ διαζυγίου. Τοῦλάχιστον ἐγὼ δὲν γνωρίζω τοιαύτην ἀφορμὴν διαζεύξεως. Οἱ ἄνδρες ὅμως ἔχουν εἰς τὸ παθητικὸν τῶν τοιοῦτον παράδειγμα. Κατὰ τὸ 1900—ἂν δὲν ἀπατώμαι—ἡ μαρκησία d'Anglèse ἐπέτυχε τὸ διαζύγιον παρὰ τοῦ Δικαστηρίου τοῦ Λονδίνου εἰς βάρος τοῦ συζύγου διότι ὅπως λέγει ἡ ἀπόφασις. Ὁ Henri Cyrif πέμπτος μαρκησίας d'Anglèse ἐδείκνυε περισσοτέρας τρυφερότητας διὰ τὴν Gardneroba του παρὰ διὰ τὴν σύζυγόν του. Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι δὲν ἦτο εὐκόλος ἐργασία ἡ διεύθυνσις μιᾶς τοιαύτης gardarobas διότι, ὡς ἐξηκριβώθη δικαστικῶς ὁ κ. μαρκησίας εἶχε 362 γελέκα, 227 κοστούμια, 73 σμόκιν, 95 φράκα καὶ ζακέτες, ὀλοκληροὺς βιτρίνας γραβατῶν καὶ ἀρωμάτων καὶ ἀπειραρίθμους πιτζάμες διαφόρων χρωμάτων. Διὰ νὰ εἶναι δὲ κάπως τακτοποιημένη ἀπησχόλει τέσσαρας ὑπηρετάς. Οὗτος ἦτο εἰς ἐκ τῶν τύπων τῶν champions de l'élégance τῆς σήμερον οἱ ὁποῖοι ἀφθονοῦν ὡς γνωρίζετε. Ὁ Henri Cyrif πέμπτος μαρκησίας κ.τ.λ. ἀπεβίωσε κατὰ τὸ 1905 ἀφοῦ ἐννοεῖται κατεσπατάλησε τὴν μεγάλην περιουσίαν του εἰς τὰ λούσα. Ἄλλ' ἡ ἀνδρική φιλαρέσκεια δὲν τὸν ἠκολούθησε ὑπάρχει καὶ θὰ ὑπάρχῃ πάντοτε ἐφ' ὅσον καὶ οἱ ἄνδρες. Καὶ τὰ πονηρὰ μάτια τῆς mondaine θὰ βλέπουν διαρκῶς μέσα ἀπὸ τὸ καθρεπτάκι ποῦ θὰ βγάξῃ ἀπὸ τὸ κομπὸ τσαντάκι τῆς γιὰ νὰ τὴν βοηθήσῃ εἰς τὸ πουδράρισμά της τὸν ἐρχόμενον ὀπισθεν τῆς κύριον νὰ διευθετῆ τὰ

ρεβέρ του σακακιού του, να διορθώνη τὸν λαιμοδέτην του, νὰ στρίψῃ τὸ μουστάκι του — ἂν δὲν τὸ ἔχῃ κόψει — ἢ νὰ τακτοποιῇ τὸ μαντιλάκι τῆς τσέπης, ἀπλῶς καὶ μόνον γιὰ νὰ περᾶσῃ ἔμπροσθέν της ἐν κομψότητι. Ἐννοεῖται ὅτι αὐτὸ δὲν θὰ τὸν ἐμποδίσῃ πάρα κάτω — ἰδίως εἰάν δὲν τύχει εὐνοϊκῶν βλεμμάτων — νὰ ψάλλῃ φιλιπικὸν κατὰ τῆς φιλαρεσκείας τῆς γυναικός. Εἶναι καὶ αὐτὸ μία μέθοδος γιὰ νὰ κρύπτουν τὸ ἐλάττωμά τους καὶ γιὰ νὰ ἐκδικοῦνται διὰ τὴν ὑπεροχὴν τῆς χάριτος καὶ τοῦ θελκτικοῦ ποῦ ἔχουν αἱ κυρίαὶ καὶ τὸ ὁποῖον δὲν θὰ δυνηθοῦν παρ' ὅλας τὰς προσπάθειάς των νὰ τὸ καταστήσουν, ἀπλούστατα, διότι δὲν ἐξαρτᾶται ἐκ τεχνικῆς ἐνεργείας. Ἡ γυναικὴ δὲν ἔχει φιλαρεσκίαν ἔχει κἄτι τι τὸ δημιουργικόν, τὸ ὁποῖον δὲν ἔχουν οἱ ἄνδρες, δίδει ἔκφρασιν, δίδει πνοὴν ζωῆς εἰς τὴν ἐνδυμασίαν της ὅπως καὶ πανταχοῦ ὅπου ἐμφανίζεται. Ἴδου τὸ μυστήριον. Ἐμπνέει τὸ πᾶν καὶ τὴν φαντασίαν ἀκόμη. Δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ προσπαθῇ νὰ φανῇ, διὰ διαφόρων μέσων, διότι τὴν γυναικὴ τὴν διακρίνει ἡ ἐσωτερικὴ χάρις, τὴν ὁποῖαν ἀκτινοβολεῖ πανταχοῦ καὶ ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τὸ μειδιᾶμα τῆς ζωῆς. Ἄλλ' οἱ ἄνδρες δὲν θέλουν νὰ τὸ ἐννοήσουν. Καὶ παρ' ὅλας τὰς ἱστορικὰς ἀποδείξεις θὰ ἐπιμένουν. Ἄς ἐπιμένουν. Πολὺ καλὰ τοὺς λέγετε κυρίαὶ μου ὅτι εἶναι χονδροκέφαλοι.

LOUIS LEON - MARTIN

ΑΓΓΕΛΑ

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΠΟΔΟΣΙΣ

ΒΕΑ. ΦΡΕΡΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου).

Στὸ γραφεῖο τοῦ κ. Μοδέστου Κλεμάν ὑπῆρχαν ὅλα τ' ἀπαιτούμενα γιὰ τὴ διεξαγωγὴ τῆς ὑπηρεσίας, ἀλλ' ὅμως καμμιά ἀπολύτως πολυτέλεια, κανένα ἐξαιρετικὸν ποῦ νὰ δείχνῃ πῶς εἶταν γραφεῖο προϊσταμένου. Ἐνα πράσινο, φθαρμένον ἀπὸ τὴν ποικιλαιρία, χαρτί εἶταν ἀπλωμένο πάνω στὸ καρυδένιο τραπέζι τοῦ ὁποῖου τὸ σχῆμα ἔδειχνε πῶς εἶταν πολὺ πάλῃς ἐποχῆς. Τὸ ἡλιακὸ φῶς ἔμπαινε μὲ δυσκολία ἀπὸ ἓνα μακρόστενο παράθυρο, ἔφθανε στὸ πάτωμα κι' ὕστερ' ἀπὸ μιά πάλῃ μὲ τὴ σκιά ἐσταματοῦσε πάνω στὰ σκόρπια φύλλα καὶ στὴν κεφαλὴ τοῦ προϊσταμένου.

Μπαίνοντας, ὁ κ. Μοδέστος Κλεμάν, στὸ γραφεῖο του, ἔριξε ἓνα βλέμμα στὸν κατάλογο τῶν κοριτσῶν τὰ ὁποῖα ἔπρεπε νὰ ἐξετασθοῦνε καὶ χωρὶς νὰ διακόψῃ τὴν ἀνάγνωσι μιάς δικογραφίας, ἐσήμανε τὸ κουδούνι καλώντας τὸν κλητῆρα τοῦ γραφείου του.

Ἐπειτα ἄρχισε νὰ διαβάζῃ μίαν ἐγκύκλιον τελευταίως ἐκδοθεῖσαν κι' ἀσχολουμένην ἐπὶ τῶν ὑπόπτου προελεύσεως γυναικῶν.

«Ὅταν μία γυναῖκα μικρότερα τῶν 18 ἐτῶν συλληφθῇ ὡς ἐξασκουτά ἀνήθικον ἐπάγγελμα καὶ δὲν εὐρίσκειται ἐν τάξει μὲ τὰς ἀνωτέρω διατάξεις ὀφείλει νὰ . . . ».

Ἐνας ἐλαφρὸς θόρυβος ἔκαμε γνωστὴ στὸν κύριο προϊστάμενον τὴν παρουσίαν τῆς παραβατρίαν τὴν ὁποία διέταξε νὰ φέρουν.

—Μὴ πλησιάζετε τόσο, διέταξε ὁ κ. Μοδέστος Κλεμάν, μ' ἄγριο ὄφρος ἐξακολουθώντας νὰ διαβάζῃ τὴν ἐγκύκλιον.

« . . . ὀφείλουν νὰ ὀδηγοῦνται εἰς τὰ δημόσια καταστήματα, ἐκτὸς ἐκείνων αἱ ὁποῖαι ἔχουν ἡλικίαν κάτω τῶν 13 ἐτῶν κ' αἱ ὁποῖαι ἀφίονται εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ Βίσαγγελέως τῆς Δημοκρατίας ».

Σὲ παρόμοιες περιστάσεις, ὁ κ. Κλεμάν, παρ' ὄλην τὴν ἠπιότητα καὶ τὴν ἀτολμία τοῦ χαρακτῆρος του, ὑπεκρίνετο θαυμασίως τὸν αὐστηρὸν καὶ τραχὺ.

—Κύριε δικαστή, ἀκούστηκε νὰ λήθῃ μιά τρομαγμένη φωνὴ διακόποντας τὴν ἀνάγνωσι τοῦ προϊσταμένου τῶν γραφείων τῆς δημοσίας ὑγιεινῆς.

—Δὲν ὑπάρχουν ἐδῶ δικαστές, ἔπειτα, περιμένετε νὰ σᾶς ἐρωτήσουν, ἔκαμε ὁ κ. Κλεμάν ἀρχίζοντας πάλι νὰ διαβάζῃ.

Σὲ λίγο ρώτησε :

- Τ' ὄνομα καὶ τὸ παράνομά σας.
- Ἄγγελα, Μαίρη, Ἀδέλη Μίτ.
- Τὸν τόπο τῆς γεννήσεώς σας.
- Τουρκάλ.
- Τὴν ἡλικία σας.
- Εἰκοσιδύο ἐτῶν.

—Σᾶς συνέλαβον χθές, τὸ βράδυ γιὰ πρώτη φορά, ἀλλ' εἰσθε γνωστὴ ὡς ἐξασκουσα τὸ ἐπάγγελμα κοκόττας. Τί ἔχετε ν' ἀπαντήσετε σ' ὅλα αὐτά ;

Ἡ Ἄγγελα μὲ καθαρὴ καὶ θετικὴ φωνὴ ἀπάντησε :

—Εἶναι ἀλήθεια πῶς ἐξασκῶ αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα ἀλλὰ χωρὶς νὰ κάνω διόλου θόρυβο, χωρὶς νὰ ἐλάττω κανένα.

Εἰς τὴν ἀπάντησιν αὐτὴ, ὁ κ. Κλεμάν ἐσήκωσε τὴν κεφαλὴν του.

Ἡ Ἄγγελα ἐπεροῦσε συχνὰ ἀπὸ τὴν ὁδὸ Ριβόλλ κ' εἶχε ὄδει στὶς ἐκθέσεις φυσιογνωμίας διασήμεων ἀνδρῶν. Παρετήρησε λοιπὸν πῶς ὁ προϊστάμενος τοῦ Νομαρχιακοῦ γραφείου ἐμοιάζε μὲ τὸν Ἀλβέρτο Μπρασσέρ, ἀλλὰ μ' ἓνα Μπρασσέρ ἡψυλὸ, ἀδύνατον καὶ λυπημένο. Ὅσο γιὰ τὸν κ. Κλεμάν, δὲν κατώρθωσε νὰ κρύψῃ τὴν κατάπληξί του. Εἰς τὴν τελευταία ἐρώτησίν του δὲν περιμένε παρὰ φωνές, διαμαρτυρίες, ἀπηλές καὶ παρακλήσεις ἐκ μέρους τῆς ἐξεταζομένης κι' ὅμως ἐσυνέβη ὅπως τὸ ἀντίθετον. Δὲν εἶχε προβλέψει σὲ μιά παρομοία ἡσυχία ἀπλότητα.

—Εἶπατε... εἶπατε... πῶς...

—Ἐξασκῶ τὸ ἐπάγγεμά μου ἀθορύβως.

Ὁ κ. Κλεμάν ἐσηκώθηκε ἀπὸ τὴν πολυθρόνα τοῦ ζιτώντας ἔτσι νὰ κρύψῃ τὴν ἐκπληξί του. Ποτὲ ὡς τώρα δὲν τοῦ εἶχαν ἀπαντήσει μὲ τέτοιο τρόπο. Κοίταξε τὴν Ἄγγελα. Εἶταν ντυμένη μ' ἓνα ἀπλὸ καὶ κόσμιο σκουρο ταγιέρ καὶ κάτω ἀπ' τὸ μαῦρον τῆς καπελάκι ἐφαίνετο τὸ πρόσωπό της μὲ τὰ δυὸ φιλήσυχα μάτια του, τὸ φυσικὸν τοῦ χρώμα τ' ἀψεγάδιαστα μάγουλά του καὶ μὲ τὸ παιδικὸ ὄλοστρόγγυλον στόμα του.

Φαίνεται πῶς εἶναι ἀκαθῶς πρόπειν σκευτικῆς ὁ κ. Κλεμάν.

—Πῶς σᾶς συνέλαβαν ;

Ἡ Ἄγγελα ἀπάντησεν χωρὶς νὰ δεῖξῃ τὴν παραμικρὴν ἀνησυχία.

—Αὐτὸ μού συνέβηκε χθές, τὸ βράδυ. Δὲν ἔκανα κανένα σκάνδαλο. Πιστέψτε με. Εἰς τὴν ὁδὸ Ἁγίου Μιχαὴλ εἶταν προσχεδιασμένον δίχτυ. Εἶμουν μόνη καὶ μ' ἔπιασαν μαζῇ μὲ τίς ἄλλες. Αὐτὸ εἶναι ὅλο.

Δὲν ἐδιαμαρτύρητο διόλου. Ἐσκεύτηκε πῶς ἡ δύναμι ποῦχε μπροστά της εἶταν τόσο μεγάλη ὥστε οἱ διαμαρτυρίες της δὲν θὰ ὄφελουσιν σὲ τίποτα.

Ὁ κ. Μοδέστος Κλεμάν ὀλοένα ἐξεπλήσιστο. Στὸ παιδικὸν βλέμμα τῆς Ἄγγελας ἔβλεπε κἄτι τὸ ἀγνό. Συλλογίστηκε τὴν ἠθικοποιητικὴ ἀποστολή του καὶ χαμηλώνοντας τὴ φωνὴν του οὕτως ὥστε νὰ τῆς δώσῃ τόνον μαλακὸν καὶ πιστικὸν εἶπε :

Ἀκούστε... ἀκούστε, ἀκούστε παιδί μου, δὲ μού φαίνεται ὅπως ὅλες οἱ ἄλλες. Ἡ συμπεριφορὰ σου, τὸ ὅλον σου ἔχουν κἄτι τὸ διαφορετικόν... Πῶς ἐβρέθηκες ἐκεῖ ;

Ἡ Ἄγγελα ἐπανέλαβε τὴν τελευταία φράσιν τοῦ ἀνακριτῆ.

—Πῶς ἐβρέθηκα ἐκεῖ ;

—Ἐξασκούσατε τὸ ἐπάγγελμα τῆς κοκότ. . .

θέλω νὰ πῶ τί ἐκάνατε ;

Μὲ διακοπὰς, ἡ Ἄγγελα, διηγήθηκε τότε τὴν ἱστορίαν της χωρὶς τίποτε νὰ παραλείψῃ. Διηγήθηκε τὴν παιδικὴν τῆς ζωὴν, τὰ συμπόσια τῶν συλλόγων, τοὺς παιδικούς χορούς, τὰ παιχνίδια, ὥσπου ἔφθασε στὴν παραπλάνησίν της. Εἶταν μιά μέρα Σεπτεμβρίου ποῦ κάποιος ἀδειοῦχος ὑπάλληλος τῆς Νομαρχίας παραθερίζων στὸ χωριὸν τῆς τὴν εἶχε παραπλανήσει.

Ὁ κ. Κλεμάν τεντώνοντας τ' αὐτιά του ρώτησε.

—Τ' ὄνομά του ;

—Φραγκίσκος Σωσσαβουάν.

—Φραγκίσκος Σωσσαβουάν !.. Εἶναι στὴν ὑπηρεσίαν μου.

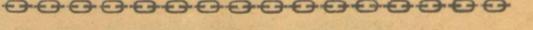
Ἡ Ἄγγελα πιστεύουσα εἰς τὰς συμπτώσεις καὶ καθὼς εἶχε καλὴ καρδιά, δὲν ἐνόχλησε διόλου τὸν ὑπάλληλον. Κι' ὅμως τώρα ἔπρεπε νὰ ἐξηγήσῃ ὅλα στὸν κ. ἀνακριτῆ, τὴν ἐγκατάληψίν της, τίς διαφορὰς σχέσεις της στὴ Λατινικὴ συ-

νοικία καὶ τὴν αἰτία ποῦ κατόπιν ἄρχισε νὰ σχετίζεται ἰδιαιτέρως τὸν ἓνα καὶ τὸν ἄλλο.

Ὁ κ. Μοδέστος Κλεμάν ἄκουε τὴ διήγησιν μὲ ὄφρος σοβαρὸ ἀκουμπώντας τὸ πωγούνι του στὴ παλάμην τοῦ δεξιοῦ χεριοῦ του καὶ μὲ βλέμμα ἐξεταστικόν.

Ἡ διήγησιν τῆς Ἄγγελας χωρὶς τεχνάσματα καὶ ψευτιές τὴν ἔπεισε καὶ σηκώνοντας τὰ χέρια του ψηλὰ ἀνέκραξε :

(Ἀκολουθεῖ).

ΦΤΕΡΟΓΓΙΣΜΑΤΑ

—Μὲ τὴν νέαν διαταγὴν τῆς Ἀστυνομίας ἡ πλατεία ἀπὸ τὰ μεσάνυχτα καὶ κεῖ παίρνει ὄψιν κοιμητηρίου.

—Τοῦτο διότι ὅλα τὰ πέρειξ καφενεῖα καὶ μπουαρίες κλείνουν πρὸς ἀποφυγὴν λογομαχιῶν μεταξὺ τῶν θαμνῶν τους.

—Μόνον δὲ λογομαχιῶν, διότι οἱ Συριανοὶ ἀποφεύγουν, ὅπως ἀποφεύγει τὸ φῶς ἡ κουκουδάγια, τὰ εὐλοκοπήματα.

—Καὶ πολὺ σοφὰ κάνουν.

—Ἐν τούτοις ὅμως οἱ συζητήσεις παίρνουν καὶ δίνουν μετὰ τὴν μία π. μ. ὅπου σχολοῦν οἱ βραδυνοὶ τοῦ Ἀγγλικοῦ τηλεγραφείου.

—Οἱ ὅποιοι μαζεύονται κάτω ἀπὸ τὰ δένδρα τῆς πλατείας καὶ ρεμβάζοντες συζητοῦν διὰ διάφορα θέματα, ἐκτὸς πολιτικῶν ὑπακούοντες εἰς τὰς διαταγὰς τῆς Ἐταιρίας.

—Ἀκούει δὲ καὶ κανεὶς ἐκεῖ πολλὰ ὄρατα πράγματα.

—Ἄλλος ἀφηγεῖται τὰς ἐρωτικὰς τοῦ περιπετείας, ἄλλος τὰς κυνηγετικὰς του, ἄλλοι συζητοῦν περὶ φεμινισμοῦ, κίλλοι γλωσσολογικὰ.

—Τέλος ἀφοῦ βαρεθοῦν ἀντηχεῖ ἓνα good night καὶ διαλύονται ὅλοι παρὰ χρῆμα.

—Λέγεται ὅτι πολλοὶ πρόσφυγες τῆς Σμύρνης θὰ ἔλθουν εἰς τὸ νησί μας.

—Τοῦτο εὐχαριστεῖ τοὺς Συριανοὺς ποῦ θὰ τοὺς δωθεῖ ἡ εὐκαιρία νὰ δεῖξουν καὶ πάλιν τὰ φιλόξενα αἰσθηματὰ των.

—Διότι ἡ Σῦρος χαρακτηρίζεται ὡς φιλόξενος τόπος.

—Καὶ πολὺ δικαίως.

—Κανεὶς ξένος δὲν ἐπέρασε ἀπὸ τὴν Σῦρα χωρὶς νὰ φύγῃ κατενθουσιασμένος.

—Ὁ κινηματογράφος διέκοψεν τὰς παραστάσεις του.

—Τὸ γιαντὶ ὅλοι τὸ καταλαβαίνομε ἀλλὰ ντρεπόμεθα νὰ τὸ ποῦμε.

—Εἶνε φρικτὸ, ἡ Σῦρος, νὰδυνατῇ νὰ συγκρατήσῃ ἓνα θέαμα.

—Καὶ μάλιστα τόσο εὐχάριστον ὅσον ὁ κινηματογράφος.

—Ἐλπίζομεν ὅμως ὅτι ὁ κ. Ξανθάκης θὰ φροντίσῃ γρηγορὰ νὰρχίσουν αἱ παραστάσεις τῆς χειμερινῆς αἰχρῶν μὲ τὴν ἐλπίδα πῶς αὐτὴν τὴν φορὰ οἱ συμπολίται μας θὰ διορθώσουν τὸ σφάλμα τους.

—Πολλοὶ ἀναγνώσταί μας μᾶς ἐρωτοῦν διατὶ αὐτὴ ἡ διγλωσσία τοῦ ἀρχισυντάκτου μας.

—Ἐνῶ δηλ. τὰ πρωτότυπα ἔργα του εἶναι ὅλα γραμμένα εἰς ἀδοτηρὰν καὶ ὄραϊαν δημοτικὴν, ἡ μετάφρασίς του τοῦ διηγήματος «Ἄγγελα» εἶναι εἰς μικτήν.

—Καὶ ὁ κ. Φρέρης ἀπαντῶν μᾶς πληροφορεῖ ὅτι :

—Ἡ μετάφρασις ἔγινε κατόπιν . . . παραγγελίας καὶ συνεπῶς ἔπρεπε νὰ δισχωρήσῃ εἰς τὰ γούστα τοῦ παραγγέλλοντος ἐκδότου.

—Καὶ ὁ ὁποῖος ἔδωκε τὴν ἀδειαν, κατόπιν παρακλήσεως, νὰ δημοσιεύῃ τὸ διήγημα εἰς τὸν «Ἐσπερον» τοῦ ὁποῖου ἡ γλῶσσα εἶταν ἀδύνατον πλέον νὰ ἀλλαχθῇ τοῦ χρόνου μὴ ἐπιτρέποντος.

* * * ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ * * *

Κ. Μ. Παν. Ἀθήνας. Ἐλήφθη. Θὰ δημοσιεύῃ με τὴν σειράν του. —κ. Α. Βουτσ. Λυόν. Περιμένομεν ἀποτέλεσμα ἐνεργειῶν σας. Ἐλάδατε ἐπιστολήν μας ; — Δαδ. Ἐλ. Μαυρ. ἐνταῦθα. Ποιήματά σας ὑπερβολικῶς ρωμαντικά, σὲ τέτοιο σημεῖο ὥστε μᾶς ἐθύμησαν Ἀχιλ. Παράσχον. Διαβάσατε νέους μας ποιητὰς καὶ θὰ μᾶς δικαιώσετε Πεζοτράγουδο καλὸ καὶ δημοσιεύεται. Στείλατέ μας κἄτι καλλίτερον μὲ πῖθ λαγαρισμένην γλῶσσαν. — κ. Φιλ. Ἄδ. ἐνταῦθα. Θὰ δημοσιεύῃ με τὴν σειράν του —κ. Π. Λαδ. Πάτρας. Πρόκειται περὶ μεταβράσεως καὶ ὄχι μεταφράσεως. Τὸ ποίημα αὐτὸ ἔχει μεταφρασθῆ ἀπὸ χίλιους δυὸ καὶ οὐκ ἄλλο δὲν ἐκάνετε παρὰ νάλλάζετε τὴν ὀρθογραφίαν του φέρνοντάς το ἐπὶ στὴ δημοτικὴν, καθὼς νομίσατε. Θὰ τὸ ἐρρίχναμε στὸ καλῶν ἂν δὲν ἐπρόκειτο περὶ τοῦ ἔργου de Lamartine. Ἀρκεστήκαμε νὰ τὸ φυλάξομε. —κ. Χ. ἐνταῦθα. Θὰ δημοσιεύῃ ἀφοῦ περαστῇ ἀπὸ τὸ κόσκινον.

ΕΜΠΟΡΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ

“ΤΟ ΑΠΙΣΤΕΥΤΟΝ,”

ΙΔΡΥΤΑΙ :

I. ΜΑΡΑΓΚΟΣ, Φ. ΒΟΥΤΣΙΝΟΣ

Διαρκῆς παρακαταθήκην ἐμπορευμάτων Γερμανικῶν, Γαλλικῶν καὶ Αὐστριακῶν ἐργοστασίων.